

SVANUĆE

Broj 5

SVIBANJ 2015

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro,
CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Budućnost Izraela i Svijeta 2

Međunarodne Biblijske Studije

Suradnici Istine 14

Darovi Duha 16

Jedno Tijelo Jednim Duhom 19

Darovi Jezika 21

Najveći Dar je Ljubav 24

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

„Ja sam odlučio“ 27

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – MAY 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Budućnost Izraela i Svijeta

„I tako, sav će Izrael biti spašen, kao što je pisano: sa Siona doći će osloboditelj, on će odstraniti Jakova od bezbožnosti. I evo koji će biti moj savez s njima, kad ja budem uklonio grijeh njihove.“
Rimljanima 11:26, 27

OČITO je svima da je čovjek u posljednjih stotinu godina živio u svijetu koji se jako brzo mijenja još od svanuća ljudske rase. Promjena je utjecala na sve aspekte života—društvene, ekonomske, vjerske i političke. Govoreći sada samo o političkim promjenama, mi vidimo kao povijesnu činjenicu da su gotovo svi moćni pred 1914 nasljedni vladajući domovi Evrope bili zamjenjeni sa drugim oblicima vladavine. Tijekom tog istog razdoblja većina stanovnika zemlje podlegla je raznim vrstama diktatorske kontrole. Neke od njih bile su bezbožne, totalitarne vladavine. Drugi su bili autokratski režimi, tobože utemeljeni na vjerskim ideologijama. Drugi su bili posljedica moći željnih pojedinaca čija je želja jednostavno bila da vladaju nad što je više moguće ljudi.

Kao posljedica toga, razdoblje koje je počelo sa izbijanjem Prvog Svjetskog Rata u velikoj je mjeri bilo razdoblje općeg pogoršanja i raspadanja svjetskih vladavina. Ipak, nije sve bilo sasvim tako, jer tijekom tog istog razdoblja bilo je rođeno mnoštvo novih nacija. U mnogo slučajeva, te nove nacije su bile izdanak gore spomenutog gubitka moći starih vladajućih monarhija, kako su njihove mnoge kolonije po cijeloj zemlji glasno tražile, i ostvarile, neovisnost od „majčinskih“ zemalja Evrope.

Jedna od zemlja koja je bila rođena u posljednjih stotinu godina je Izrael. Možda bi bilo mnogo točnije reći da je Izrael bio „ponovno rođen,“ jer taj narod je nekada bio nacija, sa svojom vlastitom vladavinom. Međutim, drevni Izrael uživao je razliku koja nije slučaj kod nijednog naroda na zemlji, ni prije ni poslije, a to je da je njegova vladavina djelovala pod Božjim vodstvom. Za kraljeve Izraela u Bibliji je bilo rečeno da sjede na „prijestolju GOSPODNJEM.“ (1 Ljet. 29:23)

Potpuni kraj Izraelskog kraljevstva došao je kada je Sidkija, posljednji kralj preostalog dvoplemenskog dijela nacije, nazvanog Juda, bio svrgnut od Nebukadnezara. (Ezek. 21:25-27) Tada je cijela nacija—svih dvanaest plemena—postala robljem u Babilonskom kraljevstvu. To zatočeništvo trajalo je sedamdeset godina. U međuvremenu, Medijci i Perzijanci osvojili su Babilon, i Perzijski kralj Kir izdao je dekret oslobođenja dopuštajući

Izraelcima da se vrate u njihovu zemlju, ali ne i da ponovno uspostave svoju vladavinu.

Od tog vremena pa nadalje, Izrael je nastavio biti pokorenim narodom, vazalima kojem god narodu koji je upravljao njihovom zemljom, a što je u vrijeme Isusovog prvog dolaska bilo Rimsko Carstvo. U godinama 69 – 73 A.D. Tit, vođa Rimske armije, opkolio je i na koncu uništio Jeruzalem. Tada su Izraelci koji nisu bili uništeni u tom strašnom stradanju bili raspršeni po cijelom svijetu. Ta je situacija ostala takvom kroz mnoga stoljeća i Židovski narod na to ukazuje kao na razdoblje njihovog Raspršivanja—ili dijaspore na Grčkom jeziku.

RASPRŠIVANJE PROREČENO

Mojsije, Izraelski zakonodavac, prorekao je to rastjerivanje Izraelaca među narode, i također njihovo ponovno okupljanje a koje se kao što smo tome svjedočili dogodilo u prošlom stoljeću. To predviđanje je zapisano u 5 Moj. 29:24 i 30:1-6. Zadnji dio proročanstva glasi: „GOSPOD Bog tvoj vratit će te u tvoju zemlju koju su zaposjeli očevi tvoji, i ti ćeš ju posjedovati; on će te učiniti sretnim i brojnim, više no očeve tvoje. GOSPOD bog tvoj će ti obrezati srce, tebi i tvom potomstvu, da bi bi volio GOSPODA, Boga svojega svim srcem svojim, svim svojium bićem, da bi ti živio.“

Mojsije je također prorekao koliko će dugo trajati era Izraelskog gubitka neovisnosti i

raspršenja. Kao što smo vidjeli, Izrael je bio nacija pod Bogom, i iz tog razloga je bio podložen stegovnim mjerama za svoja nedjela. Mojsije ukazuje na izvjesne odgojne kazne kojima će biti izloženi, i zatim dodaje, „Ako me više ne slušate, ja ću vam dosuditi za vaše grijehе kaznu sedam puta [vremena] jaću.“ (3 Moj. 26:18)

Ovo upozorenje o „sedam puta [vremena] više“ kazni ponovljeno je četiri puta. Istraživači proročanstva vjeruju da je to vremenska mjera. Biblija ukazuje da simbolično „vrijeme,“ je razdoblje od 360 godina, i sedam od tih bi ukupno bilo 2 520 godina. Biblijski ključ za tu metodu računanja zapisan je u Ezek. 4:4-6. S obzirom da Mojsijevo proročanstvo ukazuje da je to trebala biti potpuna i sveobuhvatna kazna, mi vjerujemo kako je razumno zaključiti da je počela sa gubitkom njihove nacionalne neovisnosti i kraljevstva.

„Sedam vremena“ od gubitka njihovog kraljevstva dovodi nas do 1914 A.D. i događaja u vezi Prvog Svjetskog Rata. Iz tog sukoba proizišlo je protjerivanje Turaka iz Jeruzalema i Palestine od strane Britanskog generala Allenbya. Osim toga, krajem 1917, Britanska vlada je donijela slavnu Balfourovu deklaraciju, što je otvorilo Izraelsku pradomovinu Židovskim izbjeglicama i pionirima iz svih zemalja. To je rezultiralo time da je Sionistički pokret bio ispunjen sa novim životom i nadom.

Premda je bilo privremenih zastoja jedne ili druge vrste, nastavila se obnova te regije i migracija Židova u njihovu drevnu domovinu. Iz toga je proizišlo rođenje Izraelske države 1948. Tako gledano, 1914, nakon više od 25 stoljeća kao zatočenog naroda drugim nacijama i carstvima, se počeo razvijati lanac događaja koji je vodio do nacionalne neovisnosti za taj Biblijski i povijesni narod.

VREMENA POGANA

Puni značaj Izraelskog oslobođenja od 1914 može se još jasnije vidjeti ako zapazimo Isusovo predviđanje, koji je od većine današnjih Židova priznat kao ugledan učitelj i prorok. Njega su njegovi učenici pitali u vezi kraja sadašnjeg doba. Dio Isusovog odgovora bio je, „I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne navrše vremena pogana.“ (Luka 21:24) U vrijeme ovog proročanstva Židovski narod, na kojeg se ovdje simbolilki ukazuje kao na „Jeruzalem,“ je bio gažen“ od Pogana, i to se trebalo nastaviti sve dok se „vremena pogana“ ne ispune.

Istovremeno sa svrgnućem posljednjeg Izraelskog kralja, prorok Danijel, tumačeći proročanski san kojeg je Gospodin dao kralju Babilona, je prorekao slijed od četiri svjetske sile, počev s Babilonom. Druga od tih je bila Medo-Perzija; treća Grčka; i četvrta, Rim. Podjela Rimskog carstva na različite Evropske države koje

su postojale prije 1914 bila je pokazana sa prstima lika. (Dan. 2:31-45)

Kralju Nebukadnezaru Danijel je rekao, „Ti, o kralju, kralju kraljeva; ti kome Bog iz neba bijaše dao kraljevstvo, moć, snagu i slavu.“ (redak 37) To ne znači da je Nebukadnezar sjedio na prijestolju Gospodnjem, kao što je bilo slučaj sa Izraelskim kraljevima. To je jednostavno značilo, da počev od Babilona tada, Bog neće ometati Pogansku vladavinu nad zemljom, i ta se vlast treba proširiti i na Božji vlastiti narod, Izraelce.

Međutim, to se nije trebalo nastaviti do u nedogled. Danijelovo je proročanstvo istaknulo da to treba trajati jedino do dana podijeljenog Rimskog carstva—„dana tih kraljeva“—prikazanih sa prstima lika. (redak 44) Tada Bog nebeski treba podignuti kraljevstvo, ili vladavinu, koja treba „stajati zauvijek.“ To je ukazivanje na davno obećano Mesijansko kraljevstvo.

Očito je iz povijesnih događaja, koji se odnose i na Izrael i na velika Poganska carstva prošlosti, i različitih proročanskih svjedočanstava datih u odnosu na sve, da je razdoblje koje je Isus opisao kao „vremena pogana“ istodobno sa „sedam vremena“ kazne nad Izraelom i gubitka nacionalne neovisnosti. To znači da su vremena Pogana također dosegla svoj proročanski kraj 1914. Važno je imati na umu da su ispunjenja Biblijskog proročanstva u tom trenutku vremena bila mali početak događaja na koje Biblija ukazuje, umjesto njihov završetak.

Prvi Svjetski Rat, koji je počeo 1914, označio je početak potpune propasti podjeljenih ostataka starog Rimskog Carstva. To je također vodilo do nacionalnog suvereniteta Izraela.

Država Izrael danas je slobodna zemlja. Izraelci više nisu bez svoje vlastite vladavine. Izrael je nacija među nacijama svijeta, više nije vazal Rimu ili bilo kojoj drugoj Poganskoj sili. Ima populaciju od oko 6.2 milijuna Židova, i ima treći najviši životni standard u Aziji. Među vodećim je zemljama svijeta na mnogim područjima poduhvata. Međutim, Izraelska nacija nije bez svojih poteškoća, boreći se u nekoliko ratova od 1948 da bi održali svoju slobodu. Unatoč svemu tome, Izrael je ostao slobodnom zemljom, čak je i ojačao, do točke da ga se sada, nekih 67 godina kasnije, smatra jednom od najsnažnijih nacija svijeta. Događaji koji su vodili do toga počeli su na kraju „sedam vremena“ i „vremena pogana“ koje su prorekli Mojsije i Isus.

DOGAĐAJI U MEĐUVREMENU

Mnoga važna iskustva Izraelaca kao naroda tijekom razdoblja njihovog uspona do slobode među nacijama su također prorečena u Bibliji. Jedan od proročanskih izraza koji to opisuje je da će Bog „vratiti“ njihovo „roblje.“ Taj se izraz pojavljuje u Joelu 3:1,2, gdje Gospodin kaže: „Jer, gle, u one dane i u ono vrijeme, kad vratim roblje Judino i Jerusalimsko, Sabraću sve narode, i svešću ih u dolinu Josafatovu, i ondje ću se suditi s njima za

svoj narod i za našljedstvo svoje Izrailja, kojega rasijaše među narode i razdijeliše zemlju moju;“ Važno je zapaziti da riječ „roblje“ u ovom retku, prema Strongovoj konkordanci, znači „prijajšnje stanje blagostanja.“

U recima 9-14 ovog poglavlja prorečeno je ratoborno okupljanje Poganskih nacija, i „dolina Josafatova“ je opisana kao „dolina odluke.“ To sakupljanje nacija je priprema za rat u kojoj, simbolički govoreći, je za nacije rečeno da kuju njihove „raonike u mačeve,“ i njihove „srpove u koplja.“ Mi smo vidjeli da se to događa u eri počev sa 1914, i proročanstvo ukazuje da tijekom tog vremena Gospodin treba „vratiti“ „roblje“, ili prijašnji prosperitet svog naroda. Ustvari, upravo je uspjeh Izraela i njihov relativni napredak prouzročio da mnoge nacije budu sakupljene protiv njih.

Jednako je upečatljivo proročanstvo koje spominje činjenicu da Gospodin treba imati „proces protiv pogana“ u povezanosti sa svojim narodom i njihovom zemljom. (Jer. 25:31) Redak 2 u 3 poglavlju Joela spominje dijeljenje—ili podjelu—zemlje. To se također dogodilo, jer mi znamo da Poganske nacije ne drže do obećanja sadržanih u Balfourovoj deklaraciji i rješavaju sporove ograničavajući Izrael na manje od pola zemlje koju je Bog obećao. Premda je Izrael dobio natrag nešta od te zemlje, oni još uvijek kontroliraju samo dio onoga što im je Bog dao. (1 Moj. 13:14,15)

„STRAVA JE TO A NE MIR“

Druga proročanstva također otkrivaju da razdoblje ponovnog okupljanja Izraela treba biti ispunjeno s mnogim poteškoćama. Jeremija je napisao: „Jer evo dolaze dani - riječ je Jahvina - i promijenit ću udes naroda svoga Izraela i Judeje" - govori Jahve - "i vratit ću ih u zemlju koju u baštinu dadoh ocima njihovim. Evo riječi što ih Jahve reče o Izraelu i o Judeji: Ovako govori Jahve: "Čujem krik užasa: strava je to, a ne mir. Hajde, propitajte se i pogledajte: je li ikad muškarac rodio? A svi se muškarci za bedra hvataju kao porodilje! Zašto su sva lica izobličena i probljedjela? Jao, jer velik je dan ovaj, slična mu ne bi! Vrijeme je nevolje za Jakova, al' će se izbaviti iz nje.“ (Jer. 30:3-7)

Značenje ovog proročanstva je jasno. Ono ističe da čak kada dođe vrijeme za taj povijesni narod da se vrati u svoju zemlju, oni su trebali iskusiti strah i drhtanje—da to neće odmah biti vrijeme mira i sreće za njih.

Za početak, bilo je mnogo radovanja od strane Židova oko Balfourove deklaracije i njene naknadne provedbe mandatom Lige Naroda. Taj mandat se obavezao osigurati Izraelcima dom u njihovoj Obećanoj Zemlji. Na jedan vrlo određen način počeo je početak njihovog povratka iz dugog zatočeništva.

Međutim, ne dugo nakon toga Židovi u Njemačkoj, Austriji i Poljskoj bili su žestoko progonjeni od Hitlerovog režima. To se povećalo u

svojoj jačini i nastavilo se kroz godine Drugog Svjetskog Rata, tijekom kojeg se dogodio nezamisliv Holokaust, u kojemu je bilo ubijeno šest milijuna Židova, a bezbrojni drugi su ostali bez krova nad glavom.

U međuvremenu, zbog Arapskog protivljenja, vrata njihove zemlje obećanja bila su zatvorena za daljnje doseljavanje—zatvorena u vrijeme kad je ovom patničkom narodu bila potrebna domovina više nego su je ikada prije trebali. Uistinu bio je to „krik užasa, strava je to,“ kojeg su čuli, a ne mira.

Drugo proročanstvo koje na općeniti način svjedoči istoj neobičnoj kombinaciji okolnosti glasi: „Zato, evo, doći će dani,“ govori Gospod, "kad se neće više govoriti: 'Tako da je živ Gospod, koji je izveo sinove Izraelove iz Egipta!' Nego: 'Tako da je živ Gospod, koji je vodio kući sinove Izraelove iz sjeverne zemlje i iz svih zemalja, kamo ih je bio razgranao!' Ja ću ih natrag dovesti u zemlju njihovu, koju sam dao ocima njihovim." "Gle, ja šaljem mnoge ribare", govori Gospod; da ih love, a potom šaljem mnoge lovce, da ih love na svakoj gori i na svakoj visini i rasjelinama kamenim.“ (Jer. 16:14-16)

Ovo proročanstvo ukazuje na to da kada dođe vrijeme da se Izraelci vrate u svoju zemlju, biti će učinjeni naponi kako bi ih se potaknulo na povratak. Gospodin je rekao da će poslati „ribare“ da „ih love.“ Vjerovatno je da se to

ispunilo kroz Sionističku organizaciju, koju je 1896 utemeljio pokojni Teodor Herzl. Ribari koriste mamce da privuku ribe, i dugi niz godina Sionistička organizacija isticala je zašto bi Židovi trebali ići u svoju zemlju, kao i na prednosti koje bi s time nastale.

Međutim, nije mnogo Židova bilo potaknuto da idu u Obećanu Zemlju s tom metodom, premda se danas Herzla visoko poštuje u suvremenom Izraelu. Jedno od uzbudljivih mjesta u Jeruzalemu je spomen vrt u čast Herzlu. Kameni pristup njegovom grobu simbolizira postepeni napredak Židovske države. Herzlovo djelo nije bilo uzalud.

Proročanstvo također navodi da Gospodin također treba poslati „lovce, da ih love.“ Ovdje se ukazuje na mnogo snažnije metode. Među njih u to nema sumnje treba biti uključeno žestoko progonstvo od ruku Hitlera tijekom Holokausta. Ta posebna metoda izvlačenja povećala se u jačini sve dok gotovo svi Židovi u Evropi koji nisu bili ubijeni nisu počeli čeznuti za njihovom domovinom i razmišljali su o tome da odu tamo kad im se za to ukaže prilika.

Drugo proročanstvo koje je u mnogome na toj liniji glasi: „Života mi moga - riječ je Jahve Gospoda - vladat ću vama rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svoj žestini svoje jarosti. Izvest ću vas iz naroda, skupiti vas iz svih zemalja u koje bijaste raspršeni rukom krepkom i mišicom uzdignutom, u svem plamu jarosti moje! Odvest ću

vas u pustinju naroda i ondje vam licem u lice suditi!“ (Ezek. 20:33-35)

Bilo je mnogo „jarosti“ koja se očitovala tijekom stotinu godina od 1914 u povezanosti s naporima Izraelaca da se isele iz različitih zemalja u kojima su bili nastanjeni, i da si naprave novi dom u zemlji obećanja. Kao što je prorečeno čak oni koji su tamo su u „pustinji naroda,“ u smislu da i oni kao i ostali narodi na zemlji imaju udjela u tjeskobi i nesigurnosti ovog kaotičnog vremena u ljudskoj povijesti. Oni još uvijek nisu pronašli mir i sigurnost.

U idućem broju Svanuća sljedeći mjesec razmotrit ćemo neke od budućih događaja koji se odnose na Izrael i njihovu ulogu u Božjem planu. Također ćemo razmotriti slavnu nadu za Izrael i za cijeli svijet, nadu trajnog mira, sigurnosti i života koji će biti uspostavljeni kroz pravednu upravu Mesijanskog kraljevstva—onoga za koje su toliki milijuni molili gotovo dvije tisuće godina, „dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja na zemlji.“ (Mat. 6:10)

Suradnici Istine

***Ključni redak: "Mi smo dakle dužni primati takve, da budemo suradnici istine."
3 Ivan 8***

***Izabrani tekstovi:
Treća Ivanova***

KAO I U prethodnoj poslanici, pisac ukazuje na sebe kao „starješinu“ i naširoko je prihvaćeno da je to Apostol Ivan. On je uputio ovo pismo „ljubljenome Gaju, kojega ja ljubim u istini.“ (3 Ivan 1) Premda izgleda da je

Gaj bio narušenog zdravlja, Ivan priznaje njegovu duhovnu vitalnost, i radovao se svjedočanstvu kojeg je primio od braće da Gaj „u istini hodi.“ (reci 2-4) Ivan posebno pohvaljuje Gaja za gostoprimstvo i korištenje svojih osobnih sredstava u pomaganju da se pobrine za potrebe slugu koji su bili angažirani u službi Evanđelja. (reci 5-7)

Apostol Pavao također naglašava potrebu da vjernici žive u skladu sa primjerom Kršćanskog vladanja pokazanom kroz primjer vjerne braće u Ranoj Crkvi. „Uostalom, braćo, što je god istinito, što je časno, što je pravedno, što je sveto, što je ljubezno, što je slavno, što je god kreposno, i što je god hvale vrijedno, to mislite! što i naučiste, i primiste, i čuli ste, i vidjeste u meni ono činite, i Bog mira bit će s vama!“ (Filip. 4:8,9)

Naš je ključni redak poticaj za nas, kao posvećene vjernike, da budemo budni za prilike pružanja kakve god potpore koju možemo pružiti drugoj braći koja putuju od mjesta do mjesta u promicanju Božje riječi. Takva pomoć može uključivati ugošćivanje takvih slugu u našem domu, i u nekim slučajevima, kada je to prikladno, može uključivati pružanje financijske pomoći. Međutim, u svim slučajevima, mi imamo prednost pružiti podršku onima koji su u stanju biti više aktivno angažirani u službi kroz naše molitve za njih i riječima ohrabrenja.

Ivan nastavlja, govoreći, „Pisao sam nešto crkvi; ali Diotref, koji hoće da bude prvi među njima, ne prima nas. Zato, ako dođem, spomenut ću njegova djela, kako nas sumnjiči zlim riječima. I nije mu to dosta, nego sam braće ne prima i zabranjuje onima, koji to hoće, i izgoni ih iz crkve. Ljubljeni, ne ugledaj se na zlo, nego na dobro! Tko dobro čini, od Boga je; a tko zlo čini, nije vidio Boga.“ (3 Ivan. 9-11)

Za razliku od vjernog Gaja, bilo je potrebno da Ivan da javni ukor Diotrefu, koji je pokazao ponos i diktatorski duh, čak do te mjere da koristi svoj utjecaj kako bi spriječio druge od pokazivanja gostoljubivosti Ivanu i drugim vjernim radnicima u Božjoj službi. Kao zaključak ove poslanice, Ivan, s druge strane, navodi Demetrija kao pouzdanog brata Gaju, čije se Kršćansko vladanje pokazalo priznatim. (redak 12)

Pouku sličnu ovoj u ovoj poslanici također je napisao Apostol Ivan, ne samo za one koji su živjeli i njegovim danima, nego za sve posvećene Kristove sljedbenike kroz cijelo Evandeosko doba. Ove riječi, date Ivanu od uskrslog Gospodina, navode, „Ništa se ne boj od muka, što te čekaju! Gle, đavao će neke od vas baciti u tamnicu, da se iskušate i imat ćete nevolju deset dana. Budi vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac života.“ (Otkr. 2:10)

Pouka dva

Darovi Duha

***Ključni redak: „A svakomu se daje objava Duha na korist.“
1 Korinćanima 12:7***

***Izabrani tekst:
1 Korinćanima 12:1-11***

PAVAO SE OVDJE obraća braći u Korint koji su prije bili obožavatelji idola. On podsjeća u vezi onih Kristovih sljedbenika koji su bili primatelji izvjesnih čudesnih darova

da su im te moći bile dane iz nijednog drugog izvora doli kroz Božji Sveti Duh. Ti darovi, kada ih se koristi, trebaju služiti kao svjedočanstvo da ojača vjeru potencijalnih vjernika da je „dobra vijest“ Evandjelja objavljivala mogućnost za spasenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti. Oni nadalje trebaju svjedočiti o činjenici da je Krist

položio svoj život kao žrtvu, i da je nakon toga bio uskrsnut u slavu i čast, posjednut s desna Bogu. Poziv da se postane sljedbenikom našeg Gospodina, da se vjerno služi njegovoj stvari sve do smrti i da se vlada s njim u Božjem kraljevstvu, bio je još jedan važan aspekt tog svjedočanstva. Stoga, Pavao je rekao da bilo tko tko bi ukazao na Isusa kao „prokletog“ dao bi dokaz da nije bio povezan sa Kršćanskom službom. (1 Kor. 12:1-3)

Naša pouka nastavlja: „Milosni su darovi različni, ali je isti Duh. I različne su službe, ali je isti Gospodin. I različna su djelovanja, ali je isti Bog, koji djeluje sve u svima.“ (reci 4-6) Zatim slijedi naš ključni redak, koji tvrdi da su tijekom apostolskih vremena, svi posvećeni vjernici imali „objavu Duha,“ datu u svrhu pomaganja u izgrađivanju tijela Kristovog. Zaista, neka braća imaju višestruke talente koji mogu biti upotrijebljeni u njihovoj službi Bogu.

Pavao zatim opisuje neke od mnogih darova koje bi oni koji su začeti Svetim Duhom mogli posjedovati. On spominje mudrost, spoznaju, vjeru, moći liječenja, pravljenje čuda, proricanje—to jest, sposobnost da se razjasni Božja riječ. On navodi razabiranje pravednih naspram zlih duhova, sposobnost da se govori različitim jezicima i dijalektima, isto tako kao i dar tumačenja istih da bi slušaoci na njihovom materinjem jeziku mogli shvatiti Evanđeosku poruku. (reci 8-10)

Svi ti gore spomenuti darovi bili su pruženi od Svetog Duha, premda su bili raspodjeljeni među vjernicima u skladu s voljom Božjom. Priznanje te istine trebalo je služiti tomu da sačuva primatelje od osjećaja ponosa ili superiornosti u odnosu na druge koji su bez tog naročitog dara. „Jer tko tebe odlikuje? Što li imaš, što nijesi primio? A ako si primio, što se hvališ, kao da nijesi primio?“ (1 Kor. 4:7)

Naša pouka zaključuje s time kako Pavao koristi ljudsko tijelo kao prikaz i jedinstva isto tako kao i različitosti. Ono je jedno, ali se sastoji od mnogo udova. Baš kao što je bilo različitih darova tijekom razdoblja Rane Crkve, posvećeni vjernici su kroz cijelo doba bili drugačiji u različitim aspektima, kao udovi tijela Kristovog. Sa Božjeg stanovišta, to je neophodno za ispunjenje njegovog vječnog nauma. (1 Kor. 12:11,12)

Neka bi smo uvijek cijenili činjenicu da je cijela ta priprema pod božanskim nadgledanjem. Kada je crkva ujedinjena u slavi sa Kristom Isusom, o svima onima koji će biti s njim govorilo se kao o „pozvanima, izabranima i vjernima.“ (Otkr. 17:14)

Jedno Tijelo Jednim Duhom

***Ključni redak: „Jer jednim Duhom mi se svi krstimo u jedno tijelo, bili Židovi ili neznabošci, ili robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo.“
1 Korinćanima 12:13***

***Izabrani tekst:
1 Korinćanima 12:12-31***

LJUDSKO TIJELO, kakvo je opisao Pavao, je prikaz tijela Kristovog. Ono je sastavljeno od mnogo različitih udova, ali koji djeluju zajedno na kohezivan način. On navodi: „Jer kao što je tijelo jedno i udove ima

mnoge, a svi udovi tijela, premda su mnogi, jedno su tijelo, tako i Krist.“ (1 Kor. 12:12)

U našem ključnom retku, Pavao naglašava činjenicu da je svaki ud tog „jednog tijela“ začet od istog Svetog Duha, bez obzira na to bili oni „Židovi ili neznabošci“ po rođenju, ili „robovi ili slobodni.“ Svi udovi tijela su kršteni u Krista, i trebaju gledati na njega kao na svoju „glavu.“ Stoga, njih se treba smatrati odvojenima od svijeta i koji pokazuju jedinstvo odanosti Bogu.

„Jer i tijelo nije jedan ud, nego mnogi“ nastavlja Pavao. „Ako reče noga: Jer nijesam ruka, nijesam od tijela, zar zato nije od tijela? I ako reče uho: "Jer nijesam oko, nijesam od tijela", zar zato nije od

tijela: Kad bi sve tijelo bilo oko, gdje bi bio sluh? Kad bi sve bilo sluh, gdje bi bio njuh?“ (reci 14-17) Udovi Kristovog tijela se sastoje od onih koji su spremni da Gospodin s njima upravlja, kao što glava upravlja ljudskim tijelom, gdje mozak upravlja a različiti dijelovi tijela se odazivaju na njegovo vodstvo. U onoj mjeri u kojoj ljudski um normalno djeluje, postupci različitih djelova tijela će se izvršavati na ispravan način.

U slici tijela, nije razumno za očekivati da će netko tko je ispravno uvježban koristiti jedan ud tijela da nanese bol ili patnju na drugi dio tijela. Stoga ne bi bilo normalno za nekoga da koristi svoje noge tako da otrči usred prometne ulice, znajući da postoji velika mogućnost da ga tamo udari neko vozilo. Slično tome, bilo bi nenormalno da netko koristi svoje ruke da uzme oštar predmet i stavi ga u neki drugi dio tijela, shvaćajući štetne posljedice takvog postupanja.

„Tijelo Kristovo“ sastavljeno je od mnogih različitih udova, međutim postoji samo jedan duh—Božji Sveti Duh—koji bi se trebao odražavati u svakome od njih. Standard za utvrđivanje da li se taj jedan duh nalazi u svakom posvećenom vjerniku može se pronaći u primjeni sljedećeg kriterija: „Jer ovo mišljenje treba da je u vama, kakvo je i u Kristu Isusu.“ (Filip. 2:5)

Kada se predamo volji Božjoj, on će nas voditi u mnogočemu—kako provoditi naše vrijeme, način na koji koristimo naše talente, stvari koje

govorimo, gdje ćemo ići, i što ćemo raditi. Njegovo vodstvo će upravljati samim našim bićem. Ako smo potpuno dali naše sve u posvećenju, tada će biti istina da smo mrtvi, i da je naš život skriven s Kristom u Bogu. (Rim. 6:3,4; Kol. 3:3) To „pokapanje“ krštenjem u Isusovu smrt znači svakodnevno odricanje od zemaljskih ciljeva, nada i ambicija. Ako smo vjerni u tome, ne samo da ćemo hoditi u novosti života sada, nego ćemo također imati nadu slavne nebeske nagrade u Božjem kraljevstvu. (1 Kor. 15:49,53)

Pouka četiri

Darovi Jezika

Ključni redak: „Što dakle? Molit ću se i duhom, a molit ću se i umom; pjevat ću hvalu duhom, a pjevat ću i umom.“

1 Korinćanima 14:15

Izabrani tekstovi:

Djela 2:1-7, 12

1 Korinćanima 14:13-19

OVA pouka počinje sa dramatičnim očitovanjem Božjeg Svetog Duha koji je bio darovan Ranoj Crkvi. „I kad se navršio pedeset dana, bili su svi zajedno na istom mjestu. I ujedanput postade šum s neba, kao kad dolazi silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su sjedili, I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao od ognja, i sjede po jedan na svakoga od njih. I napuniše se svi Duha Svetoga, i stadoše govoriti

raznim jezicima, kao što im je Duh (Sveti) davao da govore.“ (Djela 2:1-4)

To se dogodilo u ispunjenju obećanja kojeg je Krist dao svojim učenicima nakon svog uskrsnuća a prije svog uzašašća Nebeskom Ocu. On im se je pojavio u nekoliko prilika kako bi ojačao njihovu vjeru dajući im dokaze da više nije bio u grobu. Osim toga, oni su se trebali „odjenuti u silu s visine,“ što bi im omogućilo da izvrše njihov zadatak objavljivanja Evandjelja po svem svijetu. Vjerni Kršćani izvršavaju tu prednost sve do današnjeg dana. (Luka 24:48,49)

U vrijeme kada se ovo čudo dogodilo, pobožni Židovi iz različitih zemalja došli su na vjersko hodočašće u Jeruzalem i bili su upoznati samo sa jezikom njihove nove zemlje. Ipak, kako su Kristovi sljedbenici svjedočili u vezi Isusovog uskrsnuća i Evandjelja o kraljevstvu, njihovi slušatelji bili su zapanjeni da su ti Galilejci, ti neuki Isusovi sljedbenici imali sposobnost da objave takvu duboku poruku, ako koju su svaki od njih bili u stanju razumjeti na njihovom vlastitom jeziku. (Djela 2:5-12)

Apostol Pavao je naglasio važnost javnog objašnjavanja Božjih obećanja i nauma za čovječanstvo na način koji bi izgrađivao druge, dok se suprotstavljao samo govorenju na nepoznatom jeziku kako bi se impresioniralo druge da mu je bila iskazana milost sa tim posebnim darom. Prema tome, svaka riječ izrečena drugima bez tumačenja u

korist slušatelja bila bi beskorisna, i dokaz nedostatka pravog duha ljubavi. (1 Kor. 14:1-13)

U našem ključnom retku, Pavao podvlači činjenicu da bi čak i velika prednost i potreba javne molitve trebala biti učinjena u vidu blagoslivljanja drugih. To može biti postignuto jedino kad se izgovorene riječi razumjelo i kada su slušatelji tako u stanju složiti se s duhom molbe.

Premda je kao Apostol, Pavao bio uvelike korišten u objavljivanju mnogih aspekata božanskog plana spasenja, on je također dao prikladan iskaz o tome kako bi se trebalo koristiti svoj dar jezika. „Ali na sastanku crkve volim pet riječi umom svojim reći, da i druge poučim, negoli deset tisuća riječi jezikom.“ (redak 19)

Neka bi smo svi kao vjernici slično tome svjedočili drugima na način koji će im pomoći u razumijevanju Božjeg slavnog plana spasenja da će blagosloviti sve voljne i poslušne pripadnike ljudske obitelji. Potrudimo se svi da naše riječi „budu na uzdizanje Crkve.“ (redak 12)

Najveći Dar je Ljubav

***Ključni redak: „A sad ostaje vjera, ufanje, ljubav, ovo troje, ali je najveća među njima ljubav.“
1 Korinćanima 13:13***

***Izabrani tekstovi:
1 Korinćanima 13***

MNOGI U Crkvi u Korintu su očito stavljali veliki naglasak na izvanjsko očitovanje darova Svetog Duha. Zaista, oni su bili važni tijekom razdoblja Rane Crkve. Međutim, Pavao je naglasio da je trajni duh

ljubavi bio od daleko veće vrsnoće od tih darova. On je rekao da je ljubav bila od veće važnosti nego sposobnost da se shvati velike tajne Božje, svjedočenja za Kristovu stvar, ili čak žrtvovanja nečijih zemaljskih posjeda na korist drugih. Bez pravog, iskrenog motiva ljubavi koji bi potaknuo takva djela, bili bi beskorisni. (1 Kor. 13:1-3)

Pavao zatim objašnjava karakteristike povezane sa pravom ljubavlju. „Ljubav dugo trpi, dobrostiva je; ljubav ne zavidi, ne ponosi se, ne nadima se. Ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu, Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, Sve pokriva, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.“ (reci 4-7)

Nakon opisivanja svojstava koja posjeduju oni koji pokazuju duh ljubavi, Pavao suprotstavlja trajnu prirodu ljubavi sa privremenim karakterom različitih darova duha. On zapaža da ljubav „nikad ne prestaje,“ u smislu da će trajati kroz svu vječnost, dok su čudesni darovi bili i privremeni i djelomični. (reci 8-10) Neki kršćani naučavaju da se čudesni darovi koji su prevladavali u Ranoj Crkvi nastavljaju očitovati čak i danas. Pavao međutim u našoj pouci tvrdi, da ti darovi koji su bili prenašani polaganjem ruku apostola trebaju prestati. (Djela 8:18) Oni više neće biti potrebni budući da će nadahnuti zapisi Biblije, nakon što budu bili kompletni, biti priznati kao izvor Božje istine. (2 Tim. 3:15-17)

S obzirom da će zemlja biti „napunjena poznavanjem slave Gospodnje, kao što vode prekrivaju more,“ sposobnost da se sakuplja informacije i razumije Božju riječ neće prestati. (Hab. 2:14) Umjesto toga prestat će, čudesna nadahnuća i otkrivenja božanskih istina na početku Evandeoskog Doba a na koje se ukazuje u Biblijskom odlomku naše pouke. (1 Kor. 13:8-10)

Pavao također uspoređuje darove duha sa plodom duha. Ono prvo on uspoređuje sa djetinjastom nezrelosti u Kristu. Međutim, zreli vjernik, usredotočit će se na povećani razvoj Svetog Duha i njegovih različitih plodova i milosti kao mnogo poželjnijih svojstava. (redak 11)

Postoje mnogi Biblijski tekstovi koji naglašavaju ljubav kao neophodnu za ugađanje našem Nebeskom Ocu. Tijekom svoje zemaljske službe, kad su ga upitali o toj stvari, Isus je ukazao na važnost pokazivanja ljubavi prema Bogu iznad svega i ljubavi prema bližnjemu kao prema sebi kao na način ispunjavanja Zakona. (Mat. 22:36-40) On je također iznio standard po kojem će vjernici moći mjeriti njihovo postignuće te nadasve važne osobine. „Novu zapovijed dajem vam: ljubite jedan drugoga! Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedan drugoga!“ (Ivan 13:34) Tako u sažetku, naš ključni redak naglašava da je najveći od svih darova posjed „agape“ ljubavi—znak prepoznavanja naprednog Kršćanina. Neka bi smo svi nastojali postići taj cilj!

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

„Ja sam odlučio“

„Jer, ja sam odlučio ništa ne znati među vama, osim Isusa Krista i Isusa Krista razapetog.“

- 1 Korinćanima 2:2 -

RIJEČI našeg teksta trebale bi biti poznate svakome od nas kao Kristovih sljedbenika. One govore o ozbiljnom načinu razmišljanja kojeg moramo imati da bi smo se dokazali vjernima našem Nebeskom Ocu. U našem razmatranju ove teme, mi kao posvećena Božja djeca, moramo razumjeti važnost ovog retka i drugih koji su mu slični po značenju, po što će nam pomoći usredotočiti svu našu pažnju na postizanje „nade evanđelja.“ (Kol. 1:23) Odgovorivši na nebeski poziv, evanđeoska bi nas poruka trebala potaknuti da budemo revni u tome da štedimo naše vrijeme i snagu za službu ove „dobre vijesti,“ ostavljajući sve drugo, koliko god da je zanimljivo, iza nas. Ako to nije učinjeno u potpunosti mi možemo „svrnuti,“ i ne uspjeti „učvrstiti svoj poziv i izabranje.“ (Hebr. 12:13; 2 Pet. 1:10)

SPOZNAJA I MUDROST OVOG SVIJETA

U našim danima, imamo stalni pristup spoznaji i informacijama koji su dostupni u svijetu, i to nas može lako omesti. Doslovno, na dlanu naše ruke, jednostavno možemo postaviti pitanje smartfonu, i u sekundi glas će nam dati odgovor. Ovaj i bezbrojni drugi primjeri pružaju obilje dokaza da mi zaista živimo u vremenu za koje je prorečeno da će se „znanje umnožiti.“ (Dan. 12:4) Fokus u jednom pravcu naglašen u našem uvodnom retku nipošto ne znači da ne bi smo trebali iskoristiti zapanjujuća oruđa tehnologije koja već imamo na raspolaganju za širenje poruke istine. Mnogo je toga učinjeno kroz Dawn, a i u mnogim drugim krugovima braće po cijelom svijetu, da bi se proširilo evanđelje o kraljevstvu kroz korištenje današnje tehnologije. Mi se radujemo izvještajima o tim naporima, i zahvaljujemo Nebeskom Ocu za te mogućnosti.

Stvari kojima bi smo se trebali oduprijeti jesu one koje se odnose na mudrost ovog svijeta, i njegovog općeg duha ponosa. Taj duh dolazi od Protivnika, koji nas želi omesti u onome „što je našega Oca.“ (Luka 2:49) Trebamo se lišiti sebičnosti, koja traži tjelesno zadovoljstvo i napredak, i koja zavidi drugima. Važnost toga je ilustrirana u ovim riječima iz Jakova 3:14-17, koje glase: „Ako u srcu imate gorku zavist i svadljivost, ne uznosite se i ne lažite protiv istine! Nije to mudrost koja odozgor silazi, nego zemaljska,

ljudska, đavolska. Ta gdje je zavist i svadljivost, ondje je nered i svako zlo djelo.“ Kako je zaista istina da je trend svjetovne mudrosti uglavnom u tom pravcu. Jakov nastavlja, „A mudrost odozgor ponajprije čista je, zatim mirotvorna, milostiva, poučljiva, puna milosrđa i dobrih plodova, postojana, nehinjena.“

Ove Jakovljeve riječi nadopunjuju one Pavlove u našem tematskom retku, budući da pružaju daljnji uvid glede onoga što bi smo trebali biti „odlučni“ znati i činiti u našem posvećenom životu. Mudrost odozgo, koja ima svojstva čistoće, miroljubivosti, blagosti i drugih koje Jakov navodi, bila je personificirana u „Isusu Kristu razapetom.“ Stoga, „odlučiti“ da znamo samo njega, znači da bi smo trebali nastojati steći tu istu vrstu „mudrosti odozgo.“ Knjiga Izreke također govori o toj mudrosti, govoreći nam da „mudrost je glavna,“ i „početak je mudrosti strah Gospodnji.“ (Izreke 4:7; 9:10)

SLIJEDITI KRISTOV PRIMJER

Baš kao što Krist utjelovljuje mudrost koju je opisao Jakov, on je također primjer mudrosti koja je od vječnosti bila svojstvo Boga, Stvoritelja. Dio Božje mudrosti, koju je djelio njegov sin, je želja priopćiti božansko otkrivenje njegovog plana onima koji gorljivo traže da ga upoznaju i razumiju. Oni koji žele tu nebesku mudrost, i koji imaju ispravan ponizan stav srca i uma da prime takvu pouku od

Gospodina, mogu biti sigurni da će im biti dana spoznaja o bilo kojim istinama koje su potrebne za njihov duhovni razvoj. To će im biti pruženo kao „hrana u pravo vrijeme,“ za njihovu ishranu i jačanje. (Ps. 145:15; Mat. 24:45)

Prekrasne Biblijske istine stanu u točan sklad sa onim stvarima kojih bi smo trebali biti željni u našem duhovnom životu, i također s obzirom na našu poruku drugima. Mi smo dobili nalog da budemo „sluge Kristove.“ (1 Kor. 4:1) To uključuje uputu da trebamo „propovijedati Riječ, uporni biti - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom. A ti budi razborit u svemu, trpi zlo, učini djelo evanđelista [propovjednik evanđelja], službu svoju izvrši potpuno!“ (2 Tim. 4:2, 5) Kao Kristovi sluge, trebamo propovjedati riječ sa strpljenjem, blagošću, dugotrpljivošću i zdravim učenjem. Tako će naša služba odzvanjati glasno na slavu Božju, i njegovog Sina Krista Isusa. Budemo li vjerni, imamo jamstvo da ćemo, u punom smislu riječi, biti „osposobljeni za poslužitelje novoga Saveza“ u Kristovom kraljevstvu. (2 Kor. 3:6)

NAŠ FOKUS

U daljnjem razmatranju pobude u našem tekstu da se u potpunosti „odluči“ da se zna „samo Isusa Krista, razapetoga,“ mi ovdje predlažemo tri specifična aspekta nastojanja na koje bi se trebali posebno usredotočiti. Da bi se bilo uistinu

usmjerenim prema jednom cilju u našoj božanskoj službi zahtijeva da:

1. Pažljivo i stalno proučavamo Božji plan kako je otkriven u njegovoj Riječi, kojeg je on sakrio od „mudrih,...a razotkrio malenima.“ (Luka 10:21)
2. Imamo naša srca i umove prosvjetljene, i naše živote vođene, sa snagom i utjecajem Božjeg Svetog „Duha istine.“ (Ivan 16:13; Efež. 1:18; Kol. 1:9)
3. Da imamo oduševljenu revnost za ostvarenjem Božje volje u našem životu, i želju biti „revan u dobrim djelima.“ (Titu 2:14)

Ispunjenje tih nastojanja znači da ćemo koncentrirati naše snage na one stvari koje će nas uspješno voditi s onu stranu zavjese. Apostol Pavao ukazuje na to, i ističe da dobivanje takve potpune pobjede nije zajamčena stvar, i mi moramo biti vrlo pažljivi u svim područjima našeg Kršćanskog života. „Ne bih li kako, suobličen smrti njegovoj, prispio k uskrsnuću od mrtvih. Ne kao da sam već postigao ili dopro do savršenstva, nego - hitim ne bih li kako dohvatio jer sam i zahvaćen od Krista.“ (Filip. 3:11,12) Gospodin nas je „zahvatio“, pozivajući nas iz tame. On želi da čuvamo naša srca vjernima njemu, i da kroz razvoj karaktera i žrtvu „ne bi smo li kako dohvatili“ ono

za što smo bili pozvani. Pavao opisuje taj veličanstveni poziv kao i „sveti“ i „nebeski poziv.“ (2.Tim. 1:9; Hebr. 3:1) Ako uspijemo „prispjeti k [prvom] uskrsnuću od mrtvih,“ bit će nam data velika prednost objavljivanja Božje velike osobnosti svijetu čovječanstva, i da ih blagoslovimo, u kraljevstvu.

TEŽITI PREMA NAPRIJED

Čitajući dalje Pavlove riječi braći u Filipima, on kaže, „Braćo, ja ne umišljam sebi, da sam uhvatio, ali jedno činim: To, što je za mnom, zaboravljam, a za onim, što je preda mnom, posežem, Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove u Kristu Isusu. Koji smo god dakle savršeni, mislimo ovo, i ako što drukčije mislite, i ovo će vam Bog otkriti.“ (Filip. 3:13-15) To „jedno“ što je Pavao učinio, što bi smo i mi također trebali, u stvarnosti se sastoji od mnogih povezanih zahtjeva. Međutim, to može biti sažeto da imamo sve u našem životu usmjereno s k jednom cilju—to jest, ugoditi Bogu u mislima, riječima i djelima. „Pravedničke su misli pravične.“ (Izreke 12:5) Ako imamo „pravične“ misli, one će biti u skladu sa novim umom i voljom—novim stvorenjem—i mi ćemo nastojati skinuti „starog čovjeka s djelima njegovim.“ (Kol. 3:9)

Kasnije u tom istom poglavlju nam je rečeno, „I sve što god činite, riječju ili djelom, sve činite u imenu Gospodina Isusa, zahvaljujući Bogu i

Ocu po njemu.“ (redak 17) To se slaže sa Isusovom pobudom da „od svakoga komu je mnogo dano, od njega će se mnogo tražiti.“ (Luka 12:48) Ako nas se broji kao Božji izabrani narod—„izabrane,“ postoji velika odgovornost koja s tim dolazi. Naši bi postupci i riječi kao njegovih izaslanika trebali ispravno predstavljati našeg Gospodina i donositi čast njegovom imenu u svako doba. Svatko bi od nas trebao biti „poslanica...koju poznaju i čitaju svi ljudi.“ (2 Kor. 3:2) Da bi to postala stvarnost, mi moramo nastojati zadovoljiti zahtjeve „utrke“ koja je stavljena pred nas. Važno je zapaziti da su ti isti za svakoga tko trči u utrci, ali mogu biti dostignuti u različitim omjerima među članovima tijela. Međutim, za sve je to tijesan put koji vodi u slavu, čast i besmrtnost. Mi se možemo pojedinačno razvijati u različitim omjerima, međutim svi moramo napredovati i „posegnuti.“

Pavao je rekao što se tiče sebe, „Ja dakle tako trčim - ne kao besciljno, tako udaram šakom - ne kao da mlatim vjetar.“ (1 Kor. 9:26) Mi moramo slijediti njegov primjer u tom pogledu, odlažući „svako breme i grijeh, koji je za nas prionuo, i s ustrajnošću trčimo da dobijemo na trki, koja nam je određena.“ (Hebr. 12:1) Mi imamo snagu da to možemo činiti zato jer ju nam je dao Nebeski Otac. Imamo također i pomoć pruženu kroz „Gledanje na utemeljitelja i usavršitelja vjere Isusa, koji mjesto određene sebi radosti podnese križ ne mareći za sramotu, i sjede s desne strane prijestolja Božjega.

Promotrite njega,... da se ne umorite i da ne klonu duše vaše!“ (reci 2,3)

NIŠTA NE ZNATI

Gledajući dalje na Pavlov život kao primjer za nas, mi vidimo da su nakon njegovog obraćenja na putu za Damask, njegovi dani i godine bili kao da nije znao ništa drugo doli „Isusa Krista, Isusa Krista raspetoga.“ Životni pravac kojeg je izabrao slijediti nakon što je bio pozvan i izabran od Boga bio je pravac potpunog predanja i žrtve. Njegova spoznaja o drugim temama, koja je bila velika, ili mnoge stvari koje bi inače bile sklone omesti ga u ispunjenju njegovog zavjeta posvećenja, on je znao da treba ostaviti iza sebe.

Kao što je prije navedeno, i mi također trebamo zaboraviti „ono što je za nama,“ i „Trčim k biljezi cilja, k nagradi nebeskoj, kojoj me Bog zove.“ Jer kao što je bilo s Pavlom, važno je da si postavimo ispravne prioritete i standarde u našem životu, i što se tiče našeg vladanja isto tako kao i našeg razumijevanja Božje Riječi. S obzirom na svakodnevno vladanje, rečeno nam je, „Mislite o onome što je gore a ne što je na zemlji.“ (Kol. 3:2) To uključuje odlaganje ponosa, sebičnosti, i tih stvari koje mogu promicati i skretati pažnju na tijelo i vlastiti interes. U povezanosti s našim razumijevanjem Božje Riječi, ne smijemo se „priklanjati prijevernim duhovima i naucima zloduha.“ (1 Tim. 4:1) Lažna učenja i vjerovanja

ljudi dodaju pogrešku na pogrešku, i Isus je upozorio da bi oni mogli „bude li moguće zavesti i izabranike.“ (Marko 13:22)

Izvještaji o iskustvima iz Pavlovog života i drugih vjernih Kristovih sljedbenika pruženi su nam kao primjeri u našim vlastitim iskustvima i Kršćanskom životu. Oni bi trebali služiti tome da nam pomognu da damo sve od sebe da činimo to „jedno“ na što smo bili pozvani. „Ta meni je živjeti Krist, a umrijeti dobitak!“ (Filip. 1:21)

„MEĐU VAMA“

Naš jedini cilj, kao što je to bilo kod našeg Gospodina i njegovih učenika kao što je Pavao, je dokazati se prihvatljivima Ocu, i činiti to sa svom našom snagom i energijom. To treba biti učinjeno do mjere odustajanja od naše volje u potpunosti i predstavljanja „našeg tijela kao žive žrtve,“ koja je opisana kao „razumna služba.“ (Rim. 12:1) Dio naše prednosti u tom pogledu je to da pomažemo drugima trčati trku, da bi smo svi mogli dostići cilj i dobiti „pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu.“ (1 Kor. 15:57) Trebali bi smo biti motivirani sa iskrenom željom biti odlučni znati „među vama“—našom subraćom—ništa drugo doli jedan cilj za kojim svi težimo. To je najuzvišeniji oblik ljubavi na djelu, i pokazan je u riječima našeg Gospodara: „Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko život svoj položi za prijatelje svoje.“ (Ivan 15:13)

Pavao je bio u potpunosti aktiviran Božjim božanskim učenjima, sažetima u ljubavi. On je rekao, „ne stidim se evanđelja Kristova,“ iako mu je to donijelo mnogo ismijavanja i progonstva. Kako je Pavao bio u stanju iznijeti tu tvrdnju? Nastavljajući, on odgovara da evanđelje Kristovo pokazuje „silu Božju na spasenje svakomu koji vjeruje—i Židovu, najprije, i Grku.“ (Rim. 1:16) Njegovo daljnje objašnjenje što se tiče važnosti ove metode zaključivanja nalazimo u sljedećem retku: „Jer se pravednost Božja u njemu—u spasenju omogućenom silom Božjom—otkriva iz vjere u vjeru, kao što je pisano: A pravednik će od vjere živjeti.“ (redak 17)

Razmatrajući Pavlovo ukazivanje u ovom tekstu na „pravedne,“ mi shvaćamo da po tijelu, „Nema pravedna nijednoga.“ (Rim. 3:10) Nema nikoga tko je savršeno zdrav u umu i tijelu. Ali, budući da su opravdani vjerom u krv Kristovu, istinski posvećene se računa kao prave pred Bogom, pokrivenne sa „plaštem pravednosti“ koji je omogućen kroz Isusa. (Rim. 3:24,25; Iza. 61:10) Kroz tu pripremu, naše Adamske nesavršenosti su pokrivenne. Osim toga, pozivajući se na Isusa Krista kao našeg Zastupnika, zasluga njegove žrtve je uvijek učinkovita da nas čuva nedužnima u očima pravde. Tako je pokazana „pravednost Božja po vjeri u Isusa Krista za sve i na sve koji vjeruju.“ (Rim. 3:22)

Mi čitamo u 1 Pet. 3:12 da su „oči Gospodinove upravljene na pravednike, i uši njegove slušaju molitvu njihovu, a lice je Gospodinovo protiv onih, koji zlo čine.“ Ovaj redak ukazuje da nije dovoljno da nas se smatra „pravednima“ po krvi Isusovoj, nego da i naša djela također moraju biti, onoliko koliko je to moguće, prava i dobra. Mi svakodnevno trebamo nastojati biti pravedni i čisti u našim namjerama, mislima, riječima i djelima. Premda se ne može postići savršenost, ništa manje od našeg maksimalnog napora neće biti u potpunosti prihvatljivo Nebeskom Ocu.

Pravednici će, Pavao kaže „živjeti po vjeri.“ Ovdje se pridaje velika važnost kvaliteti vjere. Rečeno nam je da bi smo se trebali „boriti za vjeru koja je jednom zauvijek predana svetima.“ (Juda 3) „Vjera“ je Božja Riječ istine, i mi moramo imati apsolutno vjerovanje u njene svete iskaze. Božja Riječ nam pruža detalje o njegovom velikom planu vjekova, i njegova nam dragocjena obećanja jamče njegovo ispunjenje i dovršetak. Mi također trebamo „živjeti...o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.“ (Mat. 4:4)

„Riječ Božja,“ ili Logos na Grčkom, također se odnosi na njegovog jedinorođenog sina, Isusa. Od kad ga je Bog stvorio, on je bio vjerni glasnogovornik Nebeskog Oca, i tokom svog predljudskog postojanja i kao savršeno ljudsko biće na zemlji. „Riječ [Logos] bijaše u Boga...Sve po

njoj postade.“ (Ivan 1:1-3) Božji sin je bio svakodnevni užitak svom Ocu tijekom svog predljudskog nebeskog postojanja. Rečeno nam je da je kao savršeni čovjek Isus, počev od vrlo mlade dobi „napredovao u mudrosti i rastu i milosti pred Bogom i ljudima.“ (Luka 2:52) Kad je ta „riječ Božja“ bila krštena u rijeci Jordanu, „Otvoriše se nebesa i ugleda Duha Božjega gdje silazi kao golub i spušta se na nj. I eto glasa s neba: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni! U njemu mi sva milina!“ (Mat. 3:16,17)

BOŽJA RIJEČ JE SIGURNA

Pavao je znao da će poruka evanđelja— „dobra vijest o velikoj radosti koja će biti za sav puk“— odolijevati tami i zbunjenosti Grče i Rima, i napadima tzv. učenjaka tog vremena. Stoga, on se nije bojao staviti ga nasuprot svim tim ljudskim filozofijama. Umjesto toga, on je rekao, „jer potreba me pritišće. No jao meni ako evanđelje ne navješćujem.“ (1 Kor. 9:16)

Napadi protiv plana Božjeg, čak samog njegovog postojanja, i istine glede njegovog jedinorođenog sina, Isusa, u mnogočemu su isti danas kao što su bili u Pavlovim danima, premda mogu biti predstavljeni na mnogo podmukliji način sada nego u prijašnjim vremenima. Sa svojim mnogim prijevarama, Sotona će se pojaviti kao „anđeo svjetla.“ (2 Kor. 11:14) Međutim, on je vladar tame, i „mrzi svjetlo.“ (Efež. 6:12; Ivan 3:20) To će biti tako sve dok njegova vladavina nad

čovječanstvom ne bude bila okončana, a grijeh i zlo uništeni zauvijek. U Mesijanskom kraljevstvu, Sotona i njegovi zli utjecaji biti će skroz ograničeni, i cijeli će svijet čovječanstva doći do spoznaje blagoslovljene i slavne osobnosti Nebeskog Oca. Oni će tada znati da je „Bog svjetlost i da tame nema u njemu nikakve.“ (1 Ivan. 1:5) Čovječanstvo će također hvaliti i slaviti njegovog sina, Krista Isusa—„svjetla svijeta.“ (Ivan 9:5)

Kao posvećenim vjernicima, koji su u sadašnje vrijeme bili blagoslovljeni sa razumijevanjem poruke evanđelja, njena je nada toliko veličanstvena da bismo ju trebali željeti čuti uvijek iznova, sa zahvalnošću. Svatko bi od nas, u našem osobnom razmišljanju, trebao razmisliti o riječima Gospodara, „A blažene oči vaše što vide i uši vaše što čuju.“ (Mat. 13:16) Zaista smo bili privilegirani time što su nam oči i uši postale otvorene, kroz snagu Svetog Duha, kako bi smo mogli primiti i razumjeti poruku istine. „Što oko ne vidje i uho ne ču,...to pripravi Bog onima koji ga ljube“—onima „koji su po njegovoj odluci pozvani.“ (1 Kor. 2:9; Rim. 8:28)

Nama je kroz Sveto Pismo zasigurano, i našom vjerom u Božja obećanja, da su njegovi planovi i naumi bili detaljno razrađeni. Mi se i dalje pozivamo na obećanje dano Abrahamu, kroz zakletvom vezan savez kojeg je Bog sklopio s njim, da „potomstvom tvojim blagoslivljat će se svi narodi zemaljski.“ (1 Moj. 22:18) Polažući pravo na

takvo veličanstveno obećanje trebalo bi usaditi u nas obnovljenu želju da budemo vjerni našim zavjetima posvećenja. Trebalo bi nas potaknuti da svakodnevno nastojimo još više upoznati Božju predivnu osobnost, i da budemo dionici njegovog vodstva i uputa koje on tako milostivo pruža za našu duhovnu korist. Trebali bi smo također biti osnaženi, kao nosioci svjetla, da prenesemo Božja obećanja drugima, govoreći napaćenom, uzdišućem stvorenju da će uskoro doći vrijeme velikog radovanja cijelom čovječanstvu. Mi možemo dijeliti predivnu istinu datu od Petra na Pedeseticu: „Bog Abrahamov i Izakov i Jakovljevi, Bog otaca naših, proslavi slugu svojega, Isusa.“ (Djela 3:13) Bog mu je dao „svu vlast na nebu i na zemlji.“ (Mat. 28:18)

„ISUSA KRISTA, ISUSA KRISTA RASPETOGA“

Glavna pouka ovih riječi je da mi u potpunosti razumijemo i cijenimo važnost Isusove smrti kao otkupne cijene, omogućene za Adama i njegovo potomstvo. On je „sebe samoga dao kao otkupa za sve, kao svjedočanstvo u svoje vrijeme.“ (1 Tim. 2:6) To je osnova poruke evanđelja. Pavao kaže, „Ja vas podsjećam, Braćo, Evanđelje koje sam vam ja navijestio, koje ste primili, kojem ste privrženi, i po kojem bit ćete spašeni ... Krist je umro za naše grijeh, prema Pismima. On je bio pokopan, uskrsnuo je trećeg dana, prema Pismima.“ (1 Kor. 15:1-4) Isusova smrt kao čovjekovog Otkupitelja bila je neophodna samo

jednom. Nije bilo potrebe za njega da ga se „ponovno razapinje.“ (Hebr. 6:6) Kasnije u svojoj poslanici Hebrejima Pavao nas podsjeća na tu važnu činjenicu. „Tako se i Krist jednom prinese da ponese grijeh mnogih.“ „U toj smo volji posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jednom zauvijek.“ (pogl. 9:28; 10:10)

Božanska obećanja sadašnjih i budućih blagoslova za našu su posebnu korist, da bi smo mi mogli biti „silom Božjom po vjeri čuvani za spasenje.“ (1 Pet. 1:5) Fraza „za spasenje“ označava cilj koji je pred nama. Moramo imati na umu da se u nama i dalje treba izvršiti djelo—djelo preobrazbe i posvećenja. „Jer ovo je volja Božja“ rekao je Pavao—vaše posvećenje.“ (1 Sol. 4:3) „Krist ljubio Crkvu te sebe predao za nju, da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ, te sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane.“ (Efež. 5:25-27) To je konačni rezultat našeg vjernog izvršavanja riječi našeg tematskog retka—da smo mi odlučili da svaki dan ne znamo ništa drugo nego ono što se odnosi na „Isusa Krista, Isusa Krista raspetoga.“

Kao zaključak, neka bi smo stalno imali u mislima i srcu mnoga obećanja dana onima koji su „odlučili“ ispuniti svoje zavjete posvećenja. „Život je vaš skriven s Kristom u Bogu.“ „Jer Bog je taj koji iz svoje dobrohotnosti izvodi u vama i htijenje i djelovanje.“ „Imajte dakle braćo, slobodu za ulazak u Svetinju po krvi Isusovoj, put nov i živ koji nam

otvori kroz zastor, to jest tijelo svoje.“ „Skupa je pred Gospodom smrt svetaca njegovijeh.“ „Ja ću vam obznaniti jednu tajnu. Mi nećemo svi umrijeti, već ćemo svi biti preobličeni, u jedan mah, za tren oka, u zvuku posljednje trublje. Jer, trublja zaječat će, mrtvi uskrsnut će neraspadivi, a mi, bit ćemo preobličeni.“ (Kol. 3:3; Filip. 2:13; Hebr. 10:19,20; Ps. 116:15; 1 Kor. 15:51,52)

BOŽANSKI PLAN VJEKOVA

Ključ za razumijevanje Svetog Pisma

Svi ljudski planovi propadaju, ali Bog ima plan! To je utješna činjenica uvijek iznova naglašena u najraširenijoj knjizi na svijetu, u Bibliji.

Zašto samo nekolicina doista slijedi Isusova učenja? Zašto se pogani nisu preobratali na Kršćanstvo? Što je kraj svijeta i kada će doći? Što je Sudnji dan i kada ga možemo očekivati? Koje je proročansko značenje sadašnjih kaotičnih zbivanja u svijetu?

To su samo neke od tema u knjizi „Božanski Plan Vjekova.“ Napisana je prije više od jednog stoljeća, no dostigla je nakladu više od osam milijuna na više od 30 jezika. Sadrži više od 350 stranica.

Za više informacija obratite se na donju adresu:

„Svanuće“

M Đurak

Kneza Branimira 18

44 010 Sisak, Croatia

email: info@istrazivacibiblijeuHrvatskoj.com

Mob. 098 199 4362

“A sad ostaje vjera, ufanje, ljubav, ovo troje, ali je najveća među njima ljubav.”

1 Korinćanima 13:13